

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/43648 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 maart 2007 in het
geding tussen:**

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van de minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

In onderdeel C1/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), ten tijde van belang, is aangegeven op welke wijze de minister van deze bevoegdheid gebruik pleegt te maken, welk onderdeel het zogenoemde traumatabeleid en het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard behelst.

Volgens paragraaf C1/4.4.1. van de Vc 2000, ten tijde van belang, wordt met traumata of traumatische ervaring bedoeld op gebeurtenissen die tot de veronderstelling leiden, dat deze psychische schade berokkenen.

Onderdeel C1/4.4.2.2 van de Vc 2000, ten tijde van belang, bevat een limitatieve opsomming van traumatische ervaringen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding.

Het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard is, ten tijde van belang, neergelegd in onderdeel C1/4.4.2.4 van de Vc 2000. Volgens dat beleid kunnen individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas, aanleiding geven tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef

en onder c, van de Vw 2000. Het dient daarbij te gaan om zodanige individuele humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst.

2.1.1. De staatssecretaris klaagt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de omstandigheid dat het verblijf van de vreemdeling bij rebellen in Sierra Leone eveneens is aangevoerd in het kader van het traumatabeleid niet betekent dat deze ervaring niet dient te worden betrokken bij de beoordeling in het kader van het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank, door vervolgens te concluderen dat het besluit van 10 augustus 2006 onvoldoende gemotiveerd is, heeft miskend dat, nu hierin is weergegeven dat het verblijf van de vreemdeling bij de rebellen volgens het gevoerde traumatabeleid niet tot verblijfsaanvaarding kan leiden, geen ruimte was voor het beoordelen van de vraag of de vreemdeling wegens dit verblijf in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard.

2.1.2. De vreemdeling heeft in het kader van zijn beroep op het beleid inzake individuele klemmende redenen van humanitaire aard aangevoerd dat de ervaringen die hij heeft opgedaan tijdens zijn verblijf bij de rebellen – mede gelet op zijn jonge leeftijd – zodanig traumatiserend zijn geweest dat niet van hem kan worden verlangd terug te keren naar Sierra Leone.

2.1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 juli 2003 in zaak no. 200302678/1; JV 2003/432), is het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas, zoals dit is uitgewerkt in paragraaf C1/4.4.2.4 van de Vc 2000, ten tijde van belang, blijkens paragraaf C1/4.4.1 van de Vc 2000, ten tijde van belang, niet van toepassing op traumata.

2.1.4. Door het verblijf van de vreemdeling bij rebellen in Sierra Leone te betrekken bij de beoordeling van de motivering van het in het besluit van 10 augustus 2006 weergegeven standpunt omtrent de toepassing van het beleid inzake individuele klemmende redenen van humanitaire aard, heeft de rechtbank de hiervoor weergegeven verhouding tussen dit beleid en het traumatabeleid niet onderkend. Gelet hierop heeft de rechtbank het besluit van 10 augustus 2006 ten onrechte onvoldoende gemotiveerd geacht en slaagt de grief.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het beroep van de vreemdeling worden beoordeeld in het licht van de tegen het besluit van 10 augustus 2006 in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.3. De vreemdeling heeft aangevoerd dat bij besluit van 10 augustus 2006 ten onrechte is geweigerd hem ambtshalve een

verblijfsvergunning regulier verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen. Volgens de vreemdeling is hem ten onrechte geen vergunning met een geldigheidsduur tot de dag dat hij meerderjarig werd, verleend.

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 februari 2006 in zaak no. 200509012/1, aangehecht ter voorlichting van partijen) volgt uit artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 dat pas van de bevoegdheid ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, te verlenen gebruik kan worden gemaakt, indien de asielaanvraag van de desbetreffende vreemdeling is afgewezen. Bij besluit van 10 augustus 2006 is de asielaanvraag van de vreemdeling afgewezen. Niet in geschil is dat hij op die datum reeds de meerderjarige leeftijd had bereikt. Gelet hierop voldeed de vreemdeling op dat tijdstip niet aan het vereiste van minderjarigheid en is terecht geweigerd hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

2.4. Aan de hiervoor niet besproken beroepsgronden kan niet worden toegekomen. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbreekelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 maart 2007 in zaak no. AWB 06/43648;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

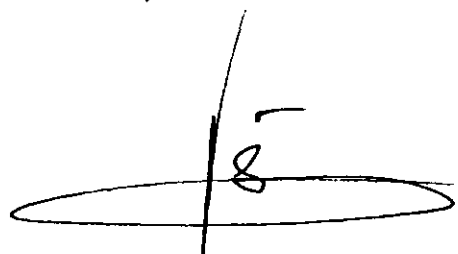
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 september 2007

91-506.

Verzonden: 28 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 06/43648 ONBDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 10 augustus 2006.

Kenmerk: 0106.26.2112.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 11 januari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen. Voorts is daarbij ambtshalve besloten eiser niet op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen (hierna: amv) in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vw 2000.

Tegen dit besluit is namens eiser op 7 september 2006, aangevuld bij brieven van 9 oktober 2006 en 16 november 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 11 januari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. L.J.H. Hoven-Kohl, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. D.B. Deckers, ambtenaar in dienst van het Ministerie van Justitie.

II. OVERWEGINGEN

Eiser heeft het volgende ten grondslag gelegd aan zijn asielaanvraag.

Eiser is afkomstig uit Sierra Leone. Hij werd gedurende twee jaren gedwongen voor de rebellen te werken. Eiser is zijn land ontvlucht uit vrees voor represailles van de bevolking vanwege die werkzaamheden.

Bij besluit van 16 november 2001 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vw 2000, met ingang van 26 juni 2001 en geldend tot 26 juni 2004. Op 14 mei 2004 heeft hij de in rubriek I genoemde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - onder verwijzing naar artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 - op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Voorts bestonden er, in de visie van verweerder, op het moment waarop voornoemde verblijfsvergunning werd verleend, geen andere gronden, als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000, om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Ook in de huidige situatie, ten tijde van het bestreden besluit, komt eiser niet voor een verblijfsvergunning in aanmerking. Voorts komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen (hierna: amv's).

Van de zijde van eiser is in beroep - kort samengevat - het volgende, onder verwijzing naar hetgeen eerder naar voren is gebracht, aangevoerd.

Verweerder is in het bestreden besluit niet ingegaan op hetgeen terzake het beroep op artikel 29, eerste lid, onder a en b, van de Vw 2000 is aangevoerd in het kader van de beoordeling ten tijde van de verleende vergunning.

Eiser heeft aangevoerd dat hij vreest voor represailles van burgers en de rebellen. Ten onrechte gaat verweerder ervan uit dat de burgers en de overheid onderscheid kunnen maken tussen de echte rebellen en eiser. Dat hij niets kon doen zonder zelf gedood te worden, zal niet voor iedereen duidelijk zijn. Het bestreden besluit is op dit punt ondeugdelijk gemotiveerd.

Verweerder meent dat eiser thans niets te vrezen heeft van burgers dan wel de overheid nu voormalige strijders als jeugd worden betiteld en een opleiding kunnen krijgen. Verweerder gaat eraan voorbij dat eiser geen echte strijder was maar een gevangene in handen van de rebellen.

Eiser is van mening dat al zijn ervaringen in Sierra Leone dienen te worden gezien in onderlinge samenhang en niet los van elkaar. Daarbij wordt gewezen op de algemene oorlogssituatie, de dood van zijn moeder, het gedwongen verblijf bij de rebellen en het getuige zijn van ernstige gewelddadigheden jegens burgers zonder dat eiser hiertegen iets kon ondernemen. Verweerder heeft onvoldoende gewicht toegekend aan eisers ervaringen, met name ook gelet op de jonge leeftijd van eiser. Duidelijk is dat eiser zijn land heeft verlaten vanwege zijn verblijf bij de rebellen.

Verweerder acht het voorts niet uitgesloten dat de dood van zijn moeder een traumatiserend karakter heeft maar dat deze gebeurtenis verder niet relevant is voor het traumabeleid vanwege de verstreken tijd tussen de gebeurtenis en het verlaten van het land van herkomst. Eiser meent dat dit gegeven dient te worden betrokken bij de beoordeling in het kader van het bestaan van klemmende redenen van humanitaire aard. De beoordeling van verweerder ter zake klemmende redenen van humanitaire aard zijn mager en onvolledig. Indien eiser destijds geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zou zijn verleend, zou hem een verblijfsvergunning regulier zijn verleend op grond van het beleid inzake amv's. De ingangsdatum van die vergunning zou de datum van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel zijn geweest. Op dat moment was eiser 15 jaar en zou de verblijfsvergunning gelden tot het moment waarop eiser 18 jaar werd. Eiser had dan een aanvraag kunnen indienen voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verweerder kan niet volstaan met de constatering dat eiser intussen meerderjarig is en voor een eventuele aanspraak op voortgezet verblijf een aanvraag zou moeten indienen. Verweerder had dienen te beoordelen of aan eiser inderdaad destijds een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid verleend had moeten worden. In ieder geval had verweerder de datum van beëindiging van het beleid van categoriale bescherming als moment moeten nemen voor de vraag of hem een dergelijke verblijfsvergunning had moeten worden verleend. Deze datum wordt aan eiser en andere vreemdelingen tegengeworpen ook al werd niet concreet een verblijfsvergunning op of rond die dag ingetrokken. Ten onrechte heeft verweerder de argumenten met betrekking tot voortgezet verblijf beoordeeld in het kader van het asielbeleid.

Eiser heeft zich in het kader van artikel 8 van het EVRM beroepen op het recht op eerbiediging van het privéleven.

De rechtbank overweegt het volgende.

Met betrekking tot de afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c van de Vw 2000, slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond, als bedoeld in artikel 32 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

De rechtbank stelt vast dat het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone op 16 september 2002 is beëindigd. Bij uitspraak van 26 februari 2003 (JV 2003, 140) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone, beschreven in het ambtsbericht van 8 juli 2002 van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone, zodanig ten goede is veranderd, dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden.

Uit het vorenstaande volgt dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet (meer) in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, van de aanhef en onder d, van de Vw 2000.

Ten aanzien van de vraag, of er ten tijde van het besluit van 16 november 2001 dan wel ten tijde van het thans bestreden besluit andere verleningsgronden bestonden dan wel bestaan, wordt het volgende overwogen.

Dienaangaande stelt de rechtbank allereerst vast dat verweerder in het bestreden besluit is uitgegaan van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en enkel de zwaarwegendheid van het asielrelaas heeft getoetst.

Op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel, als bedoeld in artikel 28 van de wet, worden verleend aan de vreemdeling die verdragsvluchteling is. Ingevolge artikel 1A, tweede lid, van het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

De rechtbank is van oordeel dat het asielrelaas van eiser, zowel voor wat betreft de situatie ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning en de huidige situatie, geen aanknopingspunten biedt met een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag waarop een vrees voor vervolging kan worden gebaseerd. In casu is immers niet gebleken van vervolging op grond van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Reeds hierom dient het beroep op artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 te falen.

Uit artikel 31, eerste lid, in samenhang met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 vloeit voort dat het aan de vreemdeling is om bij de aanvraag bijzondere, individuele omstandigheden aan te voeren die aannemelijk maken dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser, zowel voor wat betreft de situatie ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning en de huidige situatie, niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij te vrezen heeft voor problemen van de zijde van andere burgers dan wel de autoriteiten van Sierra Leone in verband met zijn werkzaamheden voor de rebellen. Hiertoe wordt overwogen dat eiser heeft verklaard nimmer lid dan wel sympathisant te zijn geweest van een politieke, maatschappelijke of religieuze organisatie of groepering op grond waarvan bij vervolging in het land van herkomst te vrezen zou hebben. Voorts is uit zijn verklaringen niet gebleken dat hij activiteiten heeft verricht die gericht waren tegen de Sierraleoonse autoriteiten of die verboden waren in het land van herkomst. Blijkens zijn eigen verklaringen, heeft eiser niet deelgenomen aan gevechtshandelingen.

Vorenstaande conclusie volgt ook uit het algemeen ambtsbericht inzake Sierra Leone van 28 september 2001 (bevestigd in latere ambtsberichten) dat verweerder in zijn overwegingen heeft betrokken en op grond waarvan verweerder naar het oordeel van de rechtbank mocht overwegen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bepalingen van de daarin beschreven amnestieregeling, die sedert het akkoord van Lomé van 7 juli 1999 geldt, niet op hem van toepassing zouden zijn.

Ten aanzien van hetgeen eiser heeft verklaard over zijn gedwongen verblijf bij en de vrees voor de rebellen volgt de rechtbank verweerder in zijn conclusie dat eiser dienaangaande het slachtoffer is geworden van de algemene situatie in het land van herkomst en dat er geenszins sprake is geweest van een bijzondere en specifieke negatieve aandacht voor de persoon van eiser van de zijde van de rebellen.

Voorts wordt gewezen op de algemene ambtsberichten inzake Sierra Leone van 8 juli 2002, 31 juli 2003 en 4 maart 2004 waaruit blijkt dat het vredesproces op gang is gekomen sinds september 2001. Het ingezette staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba van november 2000 hield stand en vele ex-rebellen hebben sinds de start van het ontwapeningsprogramma wapens ingeleverd en zijn gedemobiliseerd.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiser terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van de minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Hierbij is in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling getraumatiseerd is. Waar er wordt gesproken van traumata of traumatische ervaring, wordt bedoeld op gebeurtenissen die tot de veronderstelling leiden dat deze psychische schade berokkenen.

Het ter zake geldende beleid is neergelegd in hoofdstuk C1/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna Vc 2000).

Voor zover hier van belang is in paragraaf 4.4.2.1 bepaald:

"De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde

traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Daarbij geldt dat naarmate de gebeurtenissen een ernstiger karakter hebben en het asielrelaas van de betrokkene aannemelijker is, een zwaardere onderzoeksplicht rust op de behandelend ambtenaar met betrekking tot de vraag of er feiten en omstandigheden waren waardoor de betrokkene het land van herkomst niet binnen zes maanden na het plaatsvinden van de gestelde gebeurtenis kon verlaten".

Met betrekking tot de verklaringen van eiser omtrent de dood van zijn moeder wordt overwogen dat dit gelet op voornoemd beleid niet kan leiden tot verblijfsaanvaarding nu het kennelijk niet de aanleiding heeft gevormd voor het vertrek van eiser uit zijn land van herkomst.

Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat uit de verklaringen van eiser niet valt op te maken dat hij een van de in onderdeel C1/4.4.2.2 van de Vc 2000 limitatief opgesomde gebeurtenissen heeft meegemaakt. Daarbij wordt uitgegaan van de verklaring van eiser in het nader gehoor dat hij niet is mishandeld.

Ingevolge onderdeel C1/4.4.3 van de Vc 2000 kunnen ook individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas, op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van Vw 2000 aanleiding geven tot verlening van een verblijfsvergunning asiel. Het dient hierbij te gaan om dusdanige individuele humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst. Humanitaire redenen die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan, kunnen niet leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw.

De rechtbank is van oordeel dat verweerders standpunt in dit verband onvoldoende is gemotiveerd. Eiser heeft aangegeven dat zijn verblijf bij de rebellen een van de redenen is geweest voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In dit verband is namens eiser in beroep daaromtrent het volgende aangevoerd:

"Verweerder had in aanmerking moeten nemen welke een impact het gedwongen verblijf (detentie??) bij de rebellen op eiser, een kind nog, heeft gehad. De constante angst, het niet weg kunnen en het moeten toezien bij zeer grove mensenrechtenschendingen (roof, mishandeling, verminking en moord) zijn nauwelijks te verwerken ervaringen en spoken nog door eisers hoofd".

In het bestreden besluit heeft verweerder echter niet aangegeven waarom deze omstandigheden geen aanleiding vormen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake individuele klemmende redenen van humanitaire aard.

De omstandigheid dat bepaalde ervaringen eveneens zijn genoemd in het kader van het traumabeleid betekent niet dat verweerder in het kader van het beroep op klemmende redenen van humanitaire aard niet het geheel van ervaringen gedurende het verblijf bij de rebellen, daarbij de leeftijd van eiser in ogenschouw nemende, in samenhang dient te beoordelen. De uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2005 (zaaknr. 200408041/1) sluit naar het oordeel van de rechtbank een dergelijke beoordeling niet uit. Hierbij is van belang

dat niet is gebleken dat verweerder die ervaringen in het kader van het traumatische leed heeft beoordeeld.

Gelet hierop dient het bestreden besluit wegens strijd met het in artikel 3:46 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel eveneens te worden vernietigd. Het beroep is reeds hierom gegrond te achten.

Ten overvloede wordt overwogen dat eiser op 1 juli 2003 meerderjarig is geworden. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 27 oktober 2004 (LJN: AR5194) moet het er voor worden gehouden dat eiser desalniettemin belang heeft bij de beoordeling van zijn beroep in de reguliere procedure, daar gegrondverklaring van dit beroep ertoe zou kunnen leiden dat aan hem tot 1 juli 2003 een vergunning tot verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling wordt verleend, hetwelk van belang is voor de beoordeling van een eventuele aanspraak op voortgezet verblijf.

Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak.

De rechtbank acht voorts termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiser twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

Nu aan eiser ter zake van het beroep een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient het bedrag van de kosten ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb te worden betaald aan de griffier van deze rechtbank.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, en 8:75 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

- I. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- II. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- III. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen.

Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol als rechter in tegenwoordigheid van mr. M.H. Jannink als griffier en in het openbaar uitgesproken op **28 MAART 2007** door mr. Krol voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. M. Jannink

w.g. E. Krol

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: **29 MAART 2007**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2480-C 24 APR 2007	
ZAAKNR. 200702871/1/02	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Postadres: Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Telefoon 073 - 888 3545

Fax 073 - 888 3086

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken

Postbus 20019

2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging 's-Hertogenbosch
Doorkiesnummer(s)	Mr. L. Verheijen
Datum	073 - 888 3058
Ons kenmerk	23 april 2007
Uw kenmerk	0106.26.2112
Bijlage(n)	-
Onderwerp	2
	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie /1

Hierbij ontvangt u het hoger beroepsschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht van 28 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, met kenmerk Awb 06/43648.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

A.R.J. Maas, senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

25 APR 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: Mr. A.R.J. Maas
ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht
van 28 maart 2007
met kenmerk 06/43648

Inzake:

met IND-kenmerk 0106.26.2112
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. L.J.H. Hoven-Kohl
advocaat te Maastricht

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. L. Verheijen
073 888 30 58

1 Inleiding

- 1.1. De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht van 28 maart 2007, verzonden op 29 maart 2007, met kenmerk Awb 06/43648 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 10 augustus 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.
- 1.2. Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 26 juni 2001 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 16 november 2001 is deze aanvraag ingewilligd en is aan verweerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet, met ingang van 26 juni 2001, geldig tot 26 juni 2004.
- 2.3 Op 14 mei 2004 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet.
- 2.4 Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5, vijfde alinea, van de bestreden uitspraak:
- “De rechtbank is van oordeel dat verweerders standpunt in dit verband onvoldoende is gemotiveerd.”
- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5, zevende alinea, van de bestreden uitspraak:
- “In het bestreden besluit heeft verweerder echter niet aangegeven waarom deze omstandigheden geen aanleiding vormen voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake individuele klemmende redenen van humanitaire aard.”
- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 5, achtste alinea, doorgaand op pagina 6, van de bestreden uitspraak:
- “De omstandigheid dat bepaalde ervaringen eveneens zijn genoemd in het kader van het traumatabeleid betekent niet dat verweerder in het kader van het beroep op klemmende redenen van humanitaire aard niet het geheel van ervaringen gedurende het verblijf bij de rebellen, daarbij de leeftijd van

eiser in ogenschouw nemende, in samenhang dient te beoordelen. De uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2005 (zaaknr. 200408041/1) sluit naar het oordeel van de rechtbank een dergelijke beoordeling niet uit. Hierbij is van belang dat niet is gebleken dat verweerder die ervaringen in het kader van het traumatabeleid heeft beoordeeld."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen op pagina 6, alinea's 2 t/m 5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

Ad grief 1

- 4.1 Op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vreemdelingenwet (verder: Vw) kan een verblijfsvergunning asiel worden verleend aan de vreemdeling van wie naar het oordeel van de Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

- 4.2 In hoofdstuk C2/4 van de Vreemdelingen-circulaire wordt voormeld artikel nader uitgelegd. Voorzover van belang is in hoofdstuk C2/4.1 het volgende opgenomen:

"In de tweede plaats kunnen bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan traumata, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas, aanleiding zijn tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw."

- 4.3 De rechtbank heeft miskend dat het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard niet van toepassing is, indien de vreemdeling zijn aanvraag uitsluitend op traumata heeft gebaseerd.

Vgl:

- AbRS 21 juli 2003, 200302678/1, JV 2003/432;
- AbRS 13 oktober 2004, 200405803/1, (productie 2);
- AbRS 27 januari 2005, 200408041/1, (productie 3);
- AbRS 22 januari 2007, 200606218/1, (productie 4).

- 4.4 Verweerder heeft zijn verblijf bij de rebellen in het kader van het traumatabeleid aangevoerd. In dit kader is er in het besluit van 10 augustus 2006 hieromtrent overwogen dat de verklaring van verweerder dat, tijdens zijn verblijf bij de rebellen, voor zijn ogen mensen zijn vermoord niet tot statusverlening kan leiden nu niet is gebleken dat het om familieleden van verweerder gaat. Daarbij is tevens aandacht geschonken aan de jonge leeftijd van verweerder. Voorts is overwogen dat verweerder heeft verklaard dat hij bij de rebellen nimmer is mishandeld. Niet valt in te zien dat het verblijf van verweerder bij de rebellen als bijzonder individuele klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan traumata, gekwalificeerd diende te worden.

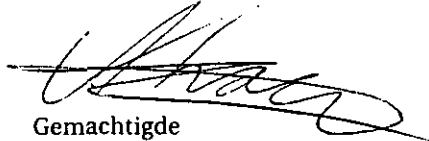
- 4.5 Voorts heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2005 beoordeling van het geheel van ervaringen, daarbij rekening houdend met de jonge leeftijd van verweerder niet uitsluit. Immers, in de genoemde uitspraak wordt ook getracht een verband te leggen tussen de jonge leeftijd van de vreemdeling en de als traumatisch ervaren gebeurtenissen. De Afdeling overweegt daarbij dat de rechtbank in hetgeen de vreemdeling naar voren heeft gebracht, mede gelet op hetgeen is overwogen omtrent de verhouding tussen het traumatabeleid en het beleid inzake overige individuele klemmende redenen van humanitaire aard, terecht geen grond heeft gezien voor het oordeel dat de Staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen

stellen dat geen sprake is van zodanige individuele omstandigheden van humanitaire aard dat niet van de vreemdeling verlangd kan worden dat zij terugkeert naar het land van herkomst. Derhalve valt niet in te zien waar de rechtbank ruimte ziet voor een dergelijke beoordeling.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 10 augustus 2006 ingestelde beroep.

Den Bosch, 23 april 2007

Gemachtigde

A.R.J. Maas, senior procesvertegenwoordiger

*De Staatssecretaris van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC Den Bosch
telefoon 073 – 888 3058
telefax 073 – 888 30 86*